

Είδα: το «Είμαι ένας άλλος» στο «Από Μηχανής» 23 Οκτωβρίου 2013

Ο μονόλογος του Μίκαελ Αζάρ ζωντανεύει υποδειγματικά από τον Γιάννη Στάνκογλου ο οποίος στο ρόλο του Ρεμπώ αποδεικνύει το ερμηνευτικό του εύρος.

Από τους πολλούς μονολόγους που συναντάμε κάθε σεζόν, σε αυτήν που μόλις ξεκίνησε φαίνεται να ξεχωρίζει ο γραμμένος από τον Μίκαελ Αζάρ, [«Είμαι ένας άλλος»](#), εμπνευσμένος από την εμβληματική φυσιογνωμία του Ρεμπώ κι ερμηνευμένος από τον Γιάννη Στάνκογλου που μόλις έκανε πρεμιέρα στο θέατρο «Από Μηχανής».

Από την μια είναι το καλογραμμένο έργο του βραβευμένου συγγραφέα (ο οποίος παρουσιάζεται για πρώτη φορά στη χώρα μας), διαποτισμένο από τις ιδέες και τη στάση ζωής αυτού του ξεχωριστού πλάσματος που υπήρξε ο Ρεμπώ για τη σκέψη του περασμένου αιώνα. Δεν πρόκειται για μια καθαρή βιογραφία. Ο Αζάρ αξιοποιεί ορισμένα ιστορικά στοιχεία εμπλουτίζοντάς τα με άλλα δικά του, μυθοπλασίας και δημιουργεί ένα ζωντανό, παλλόμενο κείμενο που μοιάζει να ζωντανεύει ιδανικά στη σκηνή του «Από Μηχανής Θεάτρου», χάρη στην κινηματογραφικής σύλληψης, ευρηματική και γρήγορη σκηνοθεσία της Αλίκης Δανέζη Knutsen (είχε σκηνοθετήσει πέρυσι στο «Θησεϊόν» τις «Ζωές των άλλων»).

Και από την άλλη είναι ο εξαιρετικός τρόπος με τον οποίο δίνει πνοή στην προσωπικότητα αυτή ο Γιάννης Στάνκογλου, αποδεικνύοντας το ερμηνευτικό του εύρος. Μέσα στα εξήντα λεπτά της παράστασης και παραμένοντας μόνος επί σκηνής επιτυγχάνει να δώσει όλες τις αποχρώσεις του απαιτητικού ρόλου. Περνά από το μικρό φοβισμένο αγόρι, στο φιλοπερίεργο ζιζάνιο που κάνει πειράματα στο σπίτι του προκειμένου να ελέγξει τον θάνατο (η παιδική αφέλεια ζωγραφίζεται στο βλέμμα του ηθοποιού με έναν καθόλου σχηματικό, αλλά υπογείως δυνατό τρόπο), στον επαναστατημένο έφηβο που πασχίζει με όλες του τις δυνάμεις να εφαρμόσει στην πράξη ιδέες όπως η ελευθερία. Στη συνέχεια φτάνει έως τον συνειδητοποιημένο συγγραφέα ο οποίος αντιλαμβάνεται πλήρως την αποστολή του, αλλά και

στον απογοητευμένο από την απροθυμία των υπολοίπων για επί της ουσίας αλλαγή επαναστάτη και τέλος, στον αποτραβηγμένο ερημίτη- στοχαστή.

Τι κι αν το σκηνικό μοιάζει εκ πρώτης όψεως ιδιαίτερος λιτό και προβλέψιμο; (Από την οροφή κρέμονται ορισμένα αντικείμενα- κλειδιά στην εξέλιξη του έργου όπως ένας ξύλινος σταυρός, μια βαλίτσα, ένα κοστούμι, ένα γυάλινο βάζο, μια κορνίζα, ορισμένα βιβλία, ένα κατσαρολάκι). Ο τρόπος όμως με τον οποίο έχει τοποθετηθεί ανάμεσά τους η δράση, κάνει ακόμη κι αυτό τον απλό σκηνικό χώρο να μοιάζει ιδανικό.

Η προσπάθεια να ξεορκίσει ο ήρωας τον θάνατο που τον στοιχειώνει από πολύ νωρίς και να επιτύχει την απόλυτη έννοια της ελευθερίας –όχι μόνον για τον εαυτό του αλλά και για το ευρύτερο σύνολο– διατρέχει ολόκληρο το έργο. Γι' αυτό και στο τέλος η «Καινούργια Ζάλη» που ακούγεται από τις «Τρύπες» μοιάζει να δίνει τη λύτρωση που χρειάζεται η πλατεία και η απογυμνωμένη πλέον σκηνή.

Έλενα Γαλανοπούλου